

Toogtyvende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 748, 674, 504, 108, 52

Kom, Herre Jesus. Amen.

Es 49, 13-18, Ef 4, 30-32, Matt 18, 1-14

Der er et mærkeligt udtryk i denne tekst, nemlig udtrykket »bringe til fald«, som i gamle dage blev kaldt »forarge«, og det, der menes med at bringe nogen til fald eller forarge dem, er at lede dem til synd eller til usikkerhed i troen. Og – siger Jesus – bringer vor hånd, vor fod eller vort øje os til fald, d.v.s. leder de os til at enten synde eller tvivle, så skal vi fjerne dem fra kroppen. Ja, hug en hæl og klip en tå; det er alligevel bedre end at ryge i Helvede, og der er bestemt ikke rart at være, det behøver man ikke at have været der for at vide.

Selv om man kan sige meget, også meget dårligt, om kristne sekter (som alle kristne tilhører på den ene eller anden måde), så har jeg dog endnu til gode at høre om

nogen af slagsen, der har praktiseret afrivning af lemmer, og udtrykket skal nok også snarere forstås som et billede på menigheden, der ofte omtales som et legeme, en krop, som vi er forskellige lemmer på. Og hvis altså et medlem af menigheden forsøger at bringe et andet medlem til fald, må det udstødes. Hvorfor? Jo, fordi sande kristne er som børn at regne, og dem er Jesus kommet for at frelse. Han har simpelthen forladt sin himmel og ladet englene blive tilbage for at få dem tilbage i folden.

Der er mange ting, der skurrer, når man hører, hvad Jesus siger, og noget virker nærmest selvmodsigende. Alligevel tror jeg, at denne tekst – måske sammen med den mere kendte dåbstekst fra Markusevangeliet om, at Guds rige tilhører børnene, har præget vor tankegang i en grad, at vi prøver at leve efter den, også når vi har afskrevet kristendommen. Det kom jeg til at tænke på, da jeg for nylig læste en artikel med overskriften *Bernadotte-dilemmaet*. Artiklen var skrevet af en

vordende far, hvis ufødte barn måske skulle gå på Bernadotteskolen – opkaldt efter Folke Bernadotte - i Hellerup. Det ville barnets mor nemlig gerne have, og fik hun sin vilje i den sag, skulle den lille skrives op på skolen få timer efter fødslen. Hurtig handling kræves nemlig, såfremt man skal have en chance for at få en plads på denne skole, der er opstået efter anden verdenskrig i erkendelse af, at de voksne gjorde alting forkert, og at man derfor måtte satse på børnene gennem reformpædagogik; de skulle opdrages til at være verdensborgere ved at udfolde deres livspotentiale gennem gruppearbejde og kreativitet og - ligesom Jesus gør med barnet i dagens fortælling - sættes i centrum. Når moderen var så optaget af at få sin vilje med hensyn til skolevalg, var det fordi, hun selv og det meste af hendes familie havde frekventeret Bernadotteskolen. Det havde ifølge hende været som at gå på Hogwarts, den magiske skole fra Harry Potter-bøgerne, og dermed de ti lykkeligste år af hendes liv med kunstnerisk

udfoldelse, spændende madlavning og meget, meget mere.

Nu var det således, at barnefaderen selv var vokset op i Nordjylland og havde gået på en almindelig folkeskole, hvilket han havde haft det fint nok med indtil nu, men pludselig var det som om han slet ikke kunne huske andet, end at han kun havde lært at koge pølser i hjemkundskab, og det hele forekom ham gråt og trist. Imidlertid var det noget, der fik ham til at slå sig i tøjret m.h.t. at vælge denne Bernadotteskolen til sit barn. Og det var bl.a., fordi de mennesker, han mødte, som havde gået der, talte om den på en nærmest religiøs, sekterisk måde. En kvindelig forfatter og tidligere elev på skolen havde således grædt i flere dage, da hendes mand havde gennemtruffet, at deres barn skulle gå i den lokale folkeskole, for »*man vil jo gerne give sit barn paradis, og jeg kender paradis*« som hun sagde. Hun følte, hun havde bragt sit barn til fald, men havde dog ikke skilt sig fra barnefaderen. Ja, Guds rige tilhører jo børnene,

og det er tilsyneladende lykkedes Bernadotteskolen at efterleve Jesu ord om at placere i hvert fald nogle af dem der, endda helt uden at dyrke kristendommen, for den er ikke i høj kurs på skolen, hvor man kan leve et barneliv uden at lære noget om den, og hvor det åbenbart betragtes som ungdomsoprør at lade sig konfirmere. Men djævelen ligger i detaljen, for det er jo ikke alle, der kommer til at tilbringe deres barndom i paradiset, medens de, der gør, meget ofte bliver en del af kultureliten; Bernadotteskolen er på godt og ondt en udklækningsanstalt for den kreative elite, og fordi denne elite på skolen oplever det sande paradiset, har den ikke så meget forståelse for den verden, der er udenfor. Som sådan er den på sin egen måde en menighed, der kræver, at lemmer, der ikke har samme holdning til kultur og politik som den, skal – om ikke hugges af – så holdes ude, hvilket i øvrigt sker helt naturligt, ikke fordi det er økonomisk umuligt at bekoste et barns skolegang på skolen, men fordi det er en svær skole at være på, hvis man ikke synes, at jazz og Asger Jorn er udtryk for det

højeste stade i mennesket historie, og dermed ikke kan lære koderne og værdierne for omgangen med andre i miljøet. Det virkelig interessante ved Bernadotteskolen er dog, at den ved at dyrke børnene har opnået en magtposition alene ved at poste kreative mennesker fulde af selvtillid ud i samfundet, hvor de helt selvfølgelig griber efter den magt, der automatisk rækkes dem. Det er endnu mere interessant, at disse mennesker tilsyneladende slet ikke er bevidste om deres privilegerede liv; de lader til at drømme om de skønne barndomsdage og forestiller sig, at de kan fortsætte med at leve i en verden af uskyld, hvor den grå hverdag i Jylland betragtes som det helvede, man kan risikere at havne i, hvis man ikke passer på at holde sig indenfor sine egne snævre cirkler. Det er meget menneskeligt, vi kender alle til cirkler, men uskyldigt er det ikke, for selv i en børneverden er der magtforhold, og det er der selvfølgelig også i de voksnes verden. Det er faktisk også noget, man kan lære af at læse om Harry Potter og hans liv på Hogwarts.

Vi skal imidlertid høre, hvad evangeliet til i dag har at sige om magt, og derfor skal vi se på, hvad eller hvem der udløser Jesu tale. Det gør disciplene, der kommer anstigende og spørger ham om, hvem der er den største i Himmeriget, hvilket de helt sikkert hver især gerne vil være. Det er ganske barokt, for den de spørger, ER den største i Himmeriget. Så er det, han tager et lille barn og stiller frem for dem og siger, at de er nødt til at omvende sig og ydmyge sig som det barn, han viser frem, for overhovedet at kunne komme i Himmeriget. Her skal vi huske, at Jesus selv engang var et barn, derfor ved han, hvad han taler om. Han var nemlig barn i en verden, præget af romersk tankegang, hvor man ikke betragtede børn som rigtige mennesker, før de var 8-9 dage gamle og blevet knæsat af deres far. Så det var en usikker verden for børn. Og selv om vi ved, at børn kan være både ondskabsfulde og magtbegærlige på deres egen måde, så ved vi også, at de har brug for omsorg og opdragelse, og de har endvidere nogle kvaliteter, som desværre mindskes med alderen, men som vi kan lære

noget af: Børn kan nære tillid og kærlighed på en måde, som voksne ikke kan, nemlig helt umiddelbart, og det er det, man skal kunne for at omvende sig, når man møder Kristus. Og han er – som nævnt – den største i Himmeriget, det er ham, vi har brug for for at kunne komme ind i det. Derfor forlod han sin himmelsal og lod sig føde af den unge Maria, som ikke havde andet end en krybbe at lægge ham i. Det var i sandhed en ydmygelse, og mange flere ydmygelser ventede ham, men han tog dem på sig og vandt altså Himmeriget til os. At blive som børn handler således ikke om ikke at blive voksen, men snarere om at erkende, at man trænger til Kristus som et barn trænger til sine forældre, erkende, at vi som Guds børn har brug for hans kærlighed og tilgivelse. For vi kan ikke alle vælge os et paradys her på jorden nord for København, vi må leve herude i den grå provins, som derfor kan drive os mod Kristus. Og det er slet ikke så dårligt, for paradys på jord findes ikke, det findes kun hos Ham, og i dag får vi at vide, at det er hans himmelske faders vilje, at ingen af

os skal gå fortabt, og at paradiset derfor er, hvor han er.

Det er godt bud både for os og for kultureliten.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og

Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig

Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Amen